

skal jeg indskrænke de Bemærkninger, som jeg har at føie til Lovforslaget, idet jeg anbefaler dets Overgang til Landstinget.

Thomsen: Den ærede Ordfører for Flertallet udtalte om det Finantslovsforslag, som foreligger til endelig Vedtagelse, at det ikke var nogen rundelig Finantslov, men en brugbar, en brugelig Finantslov, som er kommen ud deraf. Jeg har ogsaa det Indtryk, at det ærede Flertal har tilfattet at give en brugbar Finantslov, at give Finantsloven en saadan Skikkelse, om hvilken det har kunnet formode, at Regjeringen og Landstinget var istand til at tage imod den. Jeg maa imidlertid tillade mig at tilføie, at der formentlig desuden har været en særegen Tendens tilstede, ikke alene under Behandlingen af selve Loven, men ogsaa under de Forhandlinger, som have ledsaget denne — en Tendens, der er gaaet ud paa at tilveiebringe eller konstatere et eller andet Tryk paa forskjellige Interesser, et Tryk, om hvilket man saa forudsætter, at det vil avle en vis Misforståelse, en Misforståelse, om hvilken man saa haaber, at den vil vende sig imod Regjeringen. Det er nu ikke sagt, at det gaar saaledes, som man tænker; det er undertiden, at naar man graver en Grav for andre, saa falder man selv deri, og det kan jo gjerne være, at det med Hensyn til dette Misforståelses-Spørgsmaal kunde vise sig, at det vil stille sig lidt anderledes med Hensyn til den Retning, som hele Misforståelsen vil tage, end man har ventet. Jeg forstaar jo meget godt, at man saaledes har negtet en hel Mængde forskellige begjærede Beløb, hvorved Embedsmændenes Lønninger skulde forhøies, altid under Hensyn til, at det Intet havde at gøre med Behandlingen af Finantsloven, men henhørte under Lønningslove, og den kunde de Herrer naturligvis ikke forhandle under det nuværende Ministerium. Jeg forstaar ogsaa, at man vilde knappe af paa forskellige Steder paa Postvæsenet, forventende, at der skulde komme Klager op fra dem, hvem det gik ud over, og skulde der ikke komme Andet ud deraf, saa forventede man, at den ærede Ordfører ved den kommende 1ste Behandling af næste Aars Finantslov skulde have en hel Del at klage over, skulde have at klage over en hel Del af disse Ulemper, man selv har bidraget til at skaffe tilstede. Jeg tror nu rigtignok, at man ikke ganske bør glemme, at den, der har Skoen paa og føler Trykket af den, tænker slet ikke paa juridiske Fortolkninger, men tænker paa ren umiddelbar Maaede efter sund Sans. Jeg tror derfor, at de, som ikke have faaet de paagjældende Bevillinger, og alle de, hvis

Abiser komme for sildig, og hvis forskellige Breve komme i uregelmæssig Tid, ja endog Beboerne paa Christianshavn, som ikke faae deres Bengebreve udbragte før om Middagen, godt vide efter deres sunde Sands, at det er dem, som have negtet Bevillingen, der er Marsagen dertil, og mod hvem da ogsaa nok Misforståelsen skal vende sig. Ja, naar man nu har negtet alle de store Bevillinger til Forsvarsvæsenet, saa tror jeg ogsaa, at De her ville komme til at erfare, at de 107,000, som have udtalt en varm Interesse for Forsvarssagen, godt vide, hvem det er, der har negtet Bevillingerne. Der er forskellige Ministre, hvis Bevillinger man har søgt paa denne Maaede at afforte; men de andre Ministres Vedkommende, overfor hvem man ikke særlig har kunnet sørge for at tilveiebringe Misforståelse med deres Administration ved Hjælp af Regteller, har den samme Tendens inddraget under Forhandlingerne saaledes, som vi jo have i Minde baade fra 1ste Behandling og Behandlingen i de foregaaende Dage, en hel Del Spørgsmaal, som efter min Opfattelse maatte betragtes som værende Finantslovens temmelig uvedkommende. Jeg skal saaledes minde om, hvorledes Spørgsmaalet om den færøiske Amtmandsbolig har været fremdraget. Vi fik den ved 1ste Behandling, den blev yderligere repeteret ved 3die Behandling, uagtet der var det meget kuriøse Tilfælde, at der mellem 1ste og 3die Behandling forelaa en Folkethings-Beslutning, hvori selve dette Spørgsmaal henvises ikke til Omtale, videre Forhandling og Behandling her i Thinget, ved Finantslovsforhandlingen, men derimod til Forhandling og Behandling af Statsrevisionen næste Aar. Men uagtet der foreligger en saadan Folkethings-Beslutning, have vi ikke desto mindre hørt, at dette Spørgsmaal nu atter skulde repeteres, foruden de Gange vi naturligvis ville komme til at høre det senere. — Paa samme Maaede gik det jo ogsaa den ærede Justitsminister, da man fremdrog Sagen om Horsens Løgthuset, en Sag, som vi jo allesammen erkjende, er i allerhøjeste Grad alvorlig og sørgelig, og hvorom Forhandlingen naturligvis var bleven fulgt med stor Interesse fra alle Sider, dersom Formaalet for Behandlingen havde været den at søge at udgranke Midler til at forebygge lignende Tilfælde en anden Gang. Det var jo imidlertid en Sag, som tabte en hel Del af den Braad, den kunde have, derved, at Ordføreren begik den Feil, som han jo undertiden ogsaa ved andre Leiligheder begaar, nemlig at ville bevise lidt Mere end egentlig hensigtsmæssigt, idet den ærede Ordfører gik til den Paradog — efter først at have søgt at bevise, at der ikke var